

Patriarhul Daniel, la Simpozionul Internațional de Misiologie: Misiunea Bisericii este predicarea Evangheliei lui Hristos

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a transmis un mesaj, la deschiderea Simpozionului Internațional de Misiologie Ortodoxă, în care a evidențiat misiunea Bisericii în lume.

Manifestarea academică are loc luni și marți la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din Capitală.

„Dimensiunea misionară este una dintre preocupările principale ale Bisericii. Misiunea pe care o desfășoară Biserica se fundamentează pe cuvintele Domnului Hristos adresate Apostolilor: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura (Marcu 16,15)”, a subliniat Preafericirea Sa.

Patriarhul României a amintit că cel mai important aspect al misiunii Bisericii este cel legat de mărturisirea și propovăduirea Adevărului Evangheliei Domnului Iisus Hristos.

Mesajul a fost prezentat de Arhid. Eugen Maței, consilier eparhial în cadrul Sectorului învățământ și activități cu tineretul al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Mesajul integral:

Misiunea Bisericii este predicarea Evangheliei lui Hristos și transmiterea credinței și a vieții creștine în lume

În 2008 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca fiecărui an să-i fie dedicată o tematică omagială cu caracter teologic sau pastoral, ulterior acesteia adăugându-i-se și o componentă comemorativă, consacrată unor personalități sau evenimente din istoria Bisericii. Această inițiativă avea în vedere intensificarea vieții duhovnicești, sociale și culturale din parohii, oferind posibilitatea de a adânci o temă de interes pentru credincioși.

În acest context, organizarea unui simpozion internațional la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București, care are ca subiect misiunea Bisericii este o inițiativă care se înscrie într-un demers firesc de cercetare, dezbateri și dialog cu privire la provocările actuale ale vieții creștine.

Dimensiunea misionară este una dintre preocupările principale ale Bisericii. Misiunea pe care o desfășoară Biserica se fundamentează pe cuvintele Domnului Hristos adresate Apostolilor: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura” (Marcu 16,15). Ucenicii Mântuitorului au împlinit porunca și au transmis urmașilor lor, ca principală îndatorire, această lucrare misionară. Biserica prelungește și actualizează mesajul Evangheliei, mărturisind credința cea dreaptă, bine știind că de păstrarea și mărturisirea ei depinde însăși mântuirea oamenilor.

Părinții Bisericii au înțeles necesitatea unei astfel de misiuni și au exprimat-o lămurit. Sf. Grigorie de Nyssa, de exemplu, în deschiderea Marelui cuvânt catehetic, afirma: „Cei dintâi care trebuie să cunoască adânc învățătura creștină sunt cei puși să îndrume viața și dreapta credință, pentru ca, prin ele, Biserica să crească, iar numărul celor intrați în rândurile ei să se înmulțească prin propovăduirea cuvântului adevăratei credințe, în auzul cât mai multor credincioși”[1].

Așadar, cel mai important aspect al misiunii Bisericii este cel legat de mărturisirea și propovăduirea Adevărului Evangheliei Domnului Iisus Hristos, Cel ce este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6).

Adevărul credinței drepte nu se adaptează vremurilor, el rămâne permanent același, pentru că mărturisește pe același Hristos, Cel ce „ieri, azi și în veci este același” (Evrei 13,8), dar mijloacele prin care Biserica își exercită misiunea în lume pot fi diverse și potrivite contextului cultural și social în care trăim.

Biserica înțelege că puterea misiunii ei nu stă în rațiunea autonomă, ci în rațiunea luminată de harul divin. Fără această experiență a comuniunii divino-umane, manifestarea rațiunii nu duce la theoria, adică la o teologie a cunoașterii prin comuniune. O teologie mărturisitoare și misionară este posibilă numai printr-o experiență de viață duhovnicească și eclesială, în care omul se întâlnește cu Dumnezeu, în rugăciune și prin participare la viața sfințitoare a Bisericii.

Teologia academică este chemată să țină cont de acest aspect și să cultive discernământul sau capacitatea de a deosebi între Duhul lui Hristos și duhul lumii. Fără ancorarea ei în viața Bisericii, teologia academică riscă să se secularizeze și să piardă din vedere chiar scopul ei principal: acela de a forma slujitori ai Bisericii, care nu trebuie doar să cunoască învățătura de credință, ci și să o trăiască, să o pună în practică în viața lor, îndemnând astfel la convertire, prin cuvânt și faptă.

Într-o societate aflată într-un vizibil proces de secularizare, în care accentele de individualism, autosuficiență și autoafirmare sunt tot mai evidente, teologia academică este chemată să unească cercetarea intelectuală cu experiența liturgică și duhovnicească. Numai așa teologia poate fi nu doar o teologie pentru școală, ci o teologie pentru viață și pentru mântuire, înțeleasă ca unire a omului muritor cu Hristos Cel veșnic viu (cf. Ioan 11,25).

Înființarea studiilor de Misiologie în cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă, în urmă cu 100 de ani, a avut tocmai acest scop: de a face din teologia academică o teologie aplicată, care nu este ruptă de viața Bisericii, ci integrată acesteia, o teologie vie și mărturisitoare. Învățăământul teologic este chemat și astăzi – ca și acum 100 de ani – să găsească exprimări noi și dinamice prin care să susțină misiunea de formare intelectuală și spirituală a noilor generații.

De aceea este tot mai evidentă necesitatea reafirmării legăturii dintre teologie și spiritualitate, dintre credință și mărturisire, dintre viața creștină și misiune. În acest sens, studenții facultăților de Teologie sunt îndemnați să îmbine în mod armonios cercetarea științifică cu dimensiunea practică a viitoarei slujiri, care presupune cooptarea lor în proiecte de formare duhovnicească, în proiecte educațional-catehetice, social-filantropice și de voluntariat.

Aceasta a fost, de altfel, și viziunea profesorului Vasile Gh. Ispir, care, în calitate de profesor de Misiologie la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, a inițiat un amplu proiect catehetic pentru vremea respectivă: „Școala duminicală”. Proiectul, desfășurat în perioada interbelică, prin Asociația Misionară a Studenților Creștin-Ortodocși, a reușit, pe parcursul celor 10 ani, să întărească legătura dintre Biserică

și Școală și să contribuie la formarea duhovnicească a tinerelor generații.

Era vorba despre un program catehetic bine întocmit, prin care studenți teologi din București erau cooptați pentru a ține lecții elevilor, în școli, în fiecare duminică dimineața, după care îi însoțeau pe aceștia la Sfânta Liturghie, în parohiile învecinate. Început în anul 1926, cu 7 echipe de studenți teologi, acest proiect s-a dezvoltat mereu, ajungând la o rețea de 32 astfel de echipe catehetice.

Activitatea acestor studenți continua și pe perioada vacanței, având ca centru Mănăstirea Neamț, unde Asociația Misionară a Studenților Creștin-Ortodocși se reunea pentru a participa la conferințele Cercului de studii social-creștine Solidaritatea, ocazie cu care studenții se implicau și în comunitățile parohiale din zonă, iar studentele ofereau asistență în spitale și în centrele de îngrijire[2].

Biserica este chemată astfel să afirme permanent o atitudine de responsabilitate morală pentru modul în care este apărută și promovată demnitatea persoanei umane, indiferent de starea în care s-ar afla.

Din acest punct de vedere, teologia adevărată, care exprimă conștiința misionară a Bisericii, are datoria de a-i învăța pe studenți să îndeplinească știința cu solidaritatea, gândirea cu rugăciunea, credința cu fapta iubirii milostive.

În încheiere, ne rugăm lui Dumnezeu să binecuvânteze pe toți organizatorii și pe toți participanții la acest simpozion dedicat misiunii creștine.

† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

[1] Sf. Grigorie al Nyssei, Marele cuvânt catehetic. Despre rânduiala cea după Dumnezeu (a vieții) și despre nevoința cea adevărată, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2011, p. 11.

[2] Asociația Misionară a Studenților Creștini Ortodocși. Zece ani de activitate (1926 1936), cu un cuvânt introductiv al domnului doctor Vasile Ispir, București, 1936, pp. 20; 56.

basilica.ro